

DR. NAPOLEON SĂVESCU

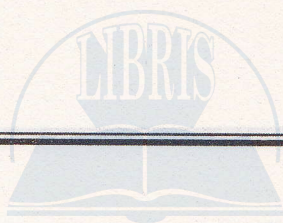
NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

VOLUMUL I

I. Al. Brătescu-Voinșei (1912)

Editura TEOCORA, 2012

- Bază, România -

CUPRINS

În loc de „ CUVÂNT INTRODUCTIV “	7
I. NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI	9
1. Începuturi	9
2. Istoria neștiută a românilor – Noi nu suntem urmașii Romei	23
3. Răspândirea pelasgilor (a traco-geto-dacilor)	33
4. Burebista	39
5. Podul de piatră de peste Dunăre	51
6. Decebal	53
7. Reședința lui Decebal	65
8. Cine a fost Traian?	73
9. Cel mai mare imperiu dacic al erei noastre	85
10. Ei, tracii, au fost daci	93
11. Mitologia la români – Țara zeului Șaue	103
– Aleșii lumii	107
– Divinitățile de mai târziu: <i>Marele Zeu Gebeleizis și Marea Zeiță Bendis</i>	111
– <i>Zamolxis-Samolxes – Un Zeu Profet sau un Profet divinizat</i>	115
– Lăcașuri de cult	121
12. Strămoșii arieni	123
– Credența	128
13. Simbolistica la pelasgi	129
14. Simbolistica la pelasgii-arieni	143
15. Blestemul „Păsării Phoenix“ (Tezaurul de la Pietroasa)	149
16. „Cuiul dacic“ sau „Cuiul lui Pepelea“	161

II. EPOPEEA POPORULUI CARPATO-DANUBIAN	173
1. Origini și legende	173
2. Originea românilor	179
3. Cucerirea nord-vestului Europei	185
4. Cucerirea Indiei	197
5. Despre traci, Strălucitorul și Eneida	207
6. Cucerirea Peninsulei Italice	221
- Oltina-Altina-Latina-Latium	228
7. Cucerirea Anatoliei	231
8. Ga-Ramanii carpato-dunăreni, cuceritori ai Africii de Nord	241
9. Cucerirea Japoniei	247
10. Cucerirea Sumerului (Irakului)	257
III. ALESUL ZEILOR	267
1. Alexandros și Macedonia	267
2. Originea macedonenilor	273
3. A doua revoltă a grecilor din timpul jugului macedonean	285
4. Cucerirea lumii antice	289
- Cucerirea teritoriilor Siriei, Libanului, Israelului și Egiptului de azi	296
- Cucerirea zonei Irakului și Iranului	301
- Cucerirea zonei Pakistanului și Indiei 327-326 î.d.H.	305
5. Întoarcerea acasă (326-325 î.d.H.)	311
6. Din cuceriri... cuceritori	315

În loc de cuvânt introductiv

Gellu Dorian

Cine sunt dacii

Domnului Napoleon Săvescu

Când Herodot a scris cine sunt dacii,
Dacii trăiau de mult pe-acest pământ,
Erau cei mai viteji dintre toți tracii,
Vorbeau o limbă clară, în cuvânt.

Se-nțelegeau ca apa cu țărâna
Când pui sămânța să se facă rod,
Ca bezna, când în ea cată lumina
Arc peste stele, peste timp un pod.

Pe Kogaion, în nopțile cu stele,
Dacii se-nțelegeau cu Dumnezeu,
În graiul lui vorbeau bune și rele,
Cum pe pământ e bine sau e greu.

La început a fost cuvântul dac
Ce-a pus pecete peste țara-n care
Cei ce se nășteau, ca frunza pe copac,
Se-nțelegeau în limba vorbitoare,

Peste petrecerea de timp și lume,
Sub cerul sprijinit de stâlpi cerești,
Dacii aveau de la Înalt un nume
Și-o limbă-n care și acum vorbești.

De mii și mii de ani, nimeni nu știe
De când sunt dacii în câmpii și munți,
Cuvintele în care și-acum se scrie
Erau și-atunci vorbite de părinți.

Au năvălit barbarii peste daci,
Le-au ars cetățile și grâul
Dar n-au putut ascunde vorbele în saci
Pe care să-i înghită-n moarte râul.

Au re-nviat mereu după furtună
Ca pietrele sub apă au rămas,
Pecetluiți de vorba cea mai bună
Șoptită sau cântată într-un glas.

Războaiele-au trecut fără să schimbe
Vreun semn în curgerea unui cuvânt –
Legile dacilor nu erau strâmbe
Ca să le schimbe cineva pe-acest pământ.

Din cernerea pe care timpul o adună,
Sub lucrul omului trecut prin vremi,
Ne-au mai rămas cuvinte ce răsună
Și azi în graiu-n care vrei să chemi,

Să te-nțelegi cu cel plecat departe
Și revenit aici ca-ntr-un descânt,
La matca vieții lui fără de moarte,
Precum în cer, așa și pre pământ.

A da dreptate celor care
Au spus că dacii au murit de mult,
Iar noi suntem rătăcitori în zare,
E o minciună-n care au crezut

Doar cei ce-au vrut să ne ascundă-n vreme,
Uitați de cei ce vin din neam în neam,
Din azi în mâine, peste timp să cheme
Numele-n care singuri ne aveam

Mai puri decât romanii, roxalanii,
Mai înțelepți decât elinii la un loc,
Demni ca în Kosovo, dardanii
Stau ca înaltul cerului de foc
Pe-acest pământ ei, dacii!

ÎNCEPUTURI

Așa cum citim în cele mai populare surse științifice de domeniu, *Smithsonian Timelines of the Ancient World*¹, acum 4.600.000.000 de ani, când s-a format Pământul, atmosfera conținea gaze vulcanice cu foarte puțin oxigen, fiind astfel ostilă oricărei forme de viață.

Cu 3.500.000.000 de ani în urmă, nivelul de oxigen începe să crească gradat datorită elementelor chimice care se combină și replică continuu, creând astfel condiții favorabile vieții. În această perioadă, predomină organisme simple, asemănătoare algelor.

Acum 500.000.000 de ani apar primele vertebrate iar acum 200.000.000 de ani apar dinozaurii care, însă, vor dispărea brusc acum 65.000.000 de ani. Există o teorie care sugerează apariția unui gigantic meteor ce a lovit Pământul, probabil în zona Golfului Mexic de astăzi. Acest meteor, la contactul cu Terra, a produs în aer o pâclă de praf de nerespirat, care ar fi cauzat moartea acestor creaturi - dinozaurii - care, dacă ar fi continuat să existe, ar fi făcut poate imposibilă apariția și ulterior dezvoltarea rasei umane.

Tot cu 65.000.000 de ani în urmă, se termină formarea Munților Carpați și a Bazinului Transilvănean.

Acum 50.000.000 de ani apare o mare varietate de mamifere, incluzând strămoși ai unor animale moderne, cum ar fi: maimuțele, elefanții, felinele, caii.

Acum 40.000.000 de ani Marea Neagră se desparte de Marea Caspică și de Lacul Aral.

Acum 25.000.000 de ani în pădurile din estul Africii apare „proconsulul”, o formă timpurie de maimuță.

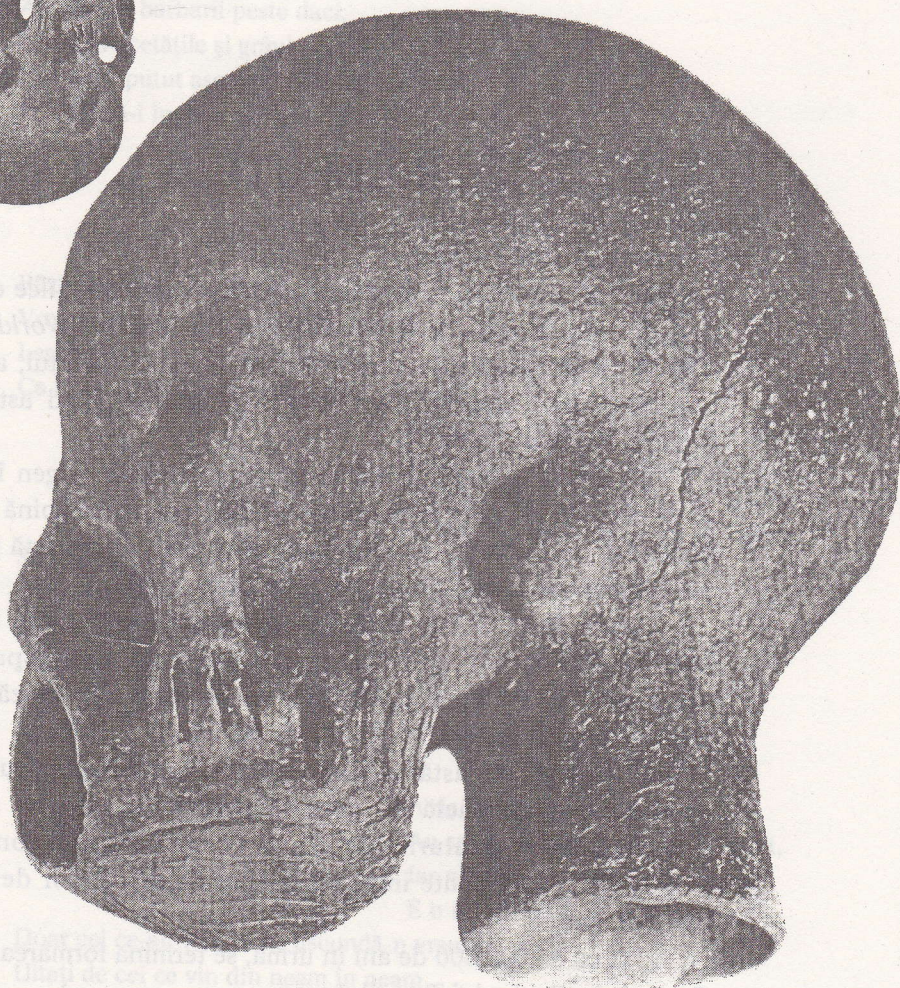

Fig.1. "Omul care strigă" este un vas de lut aparținând culturii Vincea, a cărui gură a fost considerat că arată ca un cap de om sprijinit în palme. Totul ar fi rămas neschimbat dacă eu nu m-aș fi jucat cu această poză pe computer încercând s-o privesc și din alte unghiuri. Răsturnat la 180 de grade ulciorul, care oricum nu avea un fund plat, devine un cap de schelet, cu o anatomie pregnantă. Cultura Vincea este aceeași care a dat naștere tăblițelor de la Tărtăria (prima formă de exprimare scrisă din istoria lumii, cu 1.000 de ani înaintea celei Sumeriene).

* Descoperit la Parta. Muzeul de istorie al României, inv. 54748.

O.Radu, E.Resch, C.Germann, *Plastica antropomorfă și zoomorfă de cultură Turdaș-Vincea de la Parta, în „Tibiscus”, 3;1974, p.65-69.*

ISTORIA NEȘTIUTĂ A ROMÂNILOR- NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

Înainte de toate vreau să fiu onest, declarându-vă că o chezășie a tuturor ipotezelor pe care le voi desfășura în fața dumneavoastră... nu există. Oricând o nouă descoperire, o nouă interpretare poate infirma una sau alta dintre ele. Eu nu pot să afirm decât că în tot ceea ce urmează nu am introdus nici o ipoteză de care personal să nu fiu convins. Vă spun aceasta din convingerea că cititorul nu trebuie înșelat, nu trebuie lăsat să creadă că știu mai mult decât știu în realitate. Cititorul nespecialist are dreptul să cunoască limitele actuale, reale ale cunoștințelor noastre despre trecutul țării în care ne-am născut și căreia îi vom aparține întotdeauna, indiferent pe ce meleaguri ne-a călăuzit destinul. Astfel, puteți să vă simțiți invitați în a vă folosi de „prezumția de nevinovăție” referitor la acest articol conducând la o „estompare a necredinței” alături de părerea dumneavoastră personală.

Cu ani de zile în urmă, pe vremea când eram elev în cursul elementar, în cartea noastră de *Limbă Română* ne era spus și de „puțina” influență latină în vocabularul român alături de cea „copleșitoare” slavă. A fost poate pentru prima oară când am simțit că... nu eram de acord cu ceea ce era „scris în carte”. Fusesem obligat, împreună cu toți ceilalți elevi, încă din clasa a patra elementară să „studiez” limba rusă, iar din clasa a cincea, limba franceză și astfel am descoperit multe cuvinte româno-franceze și nici unul româno-rus! Ghinionul „gânditorilor” de atunci erau și cântecele italiene care pătrundeau peste tot în România și ale căror cuvinte sunau atât de

Fig. 11. Expansiunea getică în Europa centrală și sud-vestică în anul 1.000 î.d.H. Uitându-ne pe harta lui Vasile Pârvan, Ed. Meridiane 1982 din *Getica*, p.409, putem să ne imaginăm răspândirea nemului nostru în Europa într-o perioadă când ea abia se forma. „Neamurile daco-getice, cu așezările lor caracteristice numite dave, s-au întins încă din vremuri imemorabile spre nord, până în Silezia, în Posen, în Galiția și Podolia, iar spre sud, până în Rodopi și pe valea Maritei, trecând chiar dincolo de Hellespont în Asia Mică”. Așa ne spune același V. Pârvan, la vremea lui (1882-1927). Dar în acești 100 de ani care ne despart de el, cercetările românilor despre al lor trecut în loc să evolueze au involuat, transformându-ne istoria într-o monedă politică devalorizată. Curios este că românii nu se revoltă împotriva falsificării istoriei noastre, împotriva paukeriștilor slavoniști ori latinofililor slugarnici incapabili să vadă pădurea din cauza copacului !

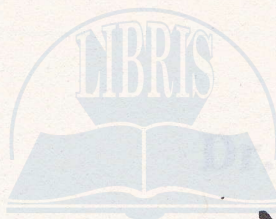
apropiate de ale noastre, încât teoria „slavonă” a originii noastre apărea ridicolă chiar și pentru un copil din cursul elementar.

Cu trecerea anilor procesul de rusificare a românilor a mai scăzut în intensitate, iar eu ajunsesem în ultimii ani de liceu. De data aceasta lucrurile se întorseseră cu 180 de grade și acum învățam despre ocuparea Daciei de către romani și cum ne trăgeam „noi” din „ei”, ba dintr-unii, ba dintr-alții, ba chiar direct din cei „doi bărbați”: Decebal și așa-zisul nostru străbun, Traian. Nu știu care este părerea Dvs., dar eu personal nu am încredere în acești „lingviști” și „istorici” gata să ne transforme istoria noastră în funcție de interesele lor personale ori scopurile politice urmărite de „stăpânii” lor. Astăzi în Moldova de peste Prut, Bucovina și Ținutul Herței populației dacoromâne, încă majoritară (chiar și după deportările masive spre Siberia, făcute de ruși după cel de-al doilea război mondial) i se spune în permanență că vorbește o limbă diferită, „moldovenească”, de origine slavă, teorie pe care mulți... o și cred.

Dar să nu-i uităm pe prietenii noștri greci, care le spun fraților noștri aromâni că ei de fapt sunt greci, că Macedonia a fost, este și va fi Grecia iar Alexandru Macedon a fost... un grec! Părerea lor nu este criticată, deschis, de nici un politician sau istoric român. Surpriza am avut-o în luna mai 2002, când am fost invitat la cel de-al 37-lea Congres de studii medievale de la Kalamazoo, Michigan, S.U.A., unde am prezentat „A new Approach to the Origin of the Romanian People”; am avut plăcerea să cunosc opinia prof. John V. Fine Jr. asupra dacilor... „strămoșii românilor și vlahilor de azi”⁵.

În perioada în care am fost student la medicină am fost invitat să-mi petrec câteva săptămâni din vacanța de vară la Târgu-Mureș, la invitația unui coleg și prieten ungar, în casa căruia am găsit o carte scrisă în limba română, singura de altfel: *Dacia preistorică* a lui N. Densușianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei dacoromânilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noțiunile de „istorie a românilor” acumulate în școală.

Revenind la istoria și limba română și la contradicțiile acestora cu logica... voi face uz de versurile unei poezii scrise de V. Băjenaru și care mi-a parvenit prin curtoazia unei persoane din New York:

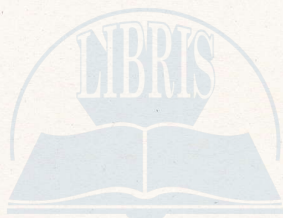
Dr. Napoleon Săvescu

NOI NU SUNTEM URMAȘII ROMEI

VOLUMUL II

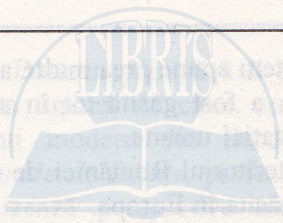
NOI, DACII

Editura Teocora, 2012

CUPRINS

NOI, DACII.....	5
1. ÎNCEPUTURI.....	5
2. CĂLĂTORIE GENETICĂ.....	12
INTRODUCERE ÎN ISTORIA DESCOPERIRILOR GENETICE.....	15
3. POTOPUL.....	26
4. RĂZBOAIE UITATE...?!.....	46
5. LIMBA ARHAICĂ A SPAȚIULUI CARPATO - DANUBIAN - PONTIC.....	134
ORIGINEA INDO-EUROPEANĂ: SUD-ESTUL EUROPEI.....	135
6. DESPRE O „UITATĂ” CRONICĂ A POPORULUI DAC.....	147

NOI, DACII

1. ÎNCEPUTURI

Din negurile imemorabile ale timpului apar ei, Carpato-Dunărenii, traversând silențioși mileniiile și lăsând amprente adânci pe harta omenirii.

Istoria lor știută, dar în special neștiută, abundă în mistere, mituri și legendă, secrete auzite însă neglijate, ascunse sub mantaua întunecoasă a secolelor. Au supraviețuit timpului și locului cu enigmatică lor prezență, oferind lumii cunoștințele lor fantastic de avansate cu privire la natură, construcții de case și orașe, tainele medicinei, cunoștințe astronomice și de filosofie și, nu la urmă, scrisul, roata, plugul, jugul, căruța cu două și patru roți, ei fiind primii care le-au inventat și folosit ca, de altfel, și primul arc cu săgeată de os - de la Schela Cladovei, - primul bumerang - de la Vidra -, toate acestea stând mărturie asupra a doar câtorva dintre realizările acestui popor socotit încă „misterios”. Foarte puțini sunt cei ce știu că Europa și multe alte plaiuri de lume le datorează lor, Carpato-Dunărenilor, civilizația de care se bucură azi.

Spațiul carpato-dunărean poartă în el cele mai vechi vestigii ale existenței și activității omului în Europa, indicând apartenența lui la marea arie a antropogenezei. În județul Vâlcea, la Bugiulești, bogate resturi de oase de animale sunt datate din Perioada Villafranchiană.

Resturi osteologice umane din peștera de la Ohaba Ponor (două falange de la mână și una de la picior) provenind de la tipul Homo Sapiens Neandertalensis ne poartă într-o îndepărtată perioadă istorică.

Așezarea din “Peștera Cioarei” de la Borșteni, județul Gorj, datată cu carbon radioactiv, se dovedește a fi fost locuită acum 47.550 ani.

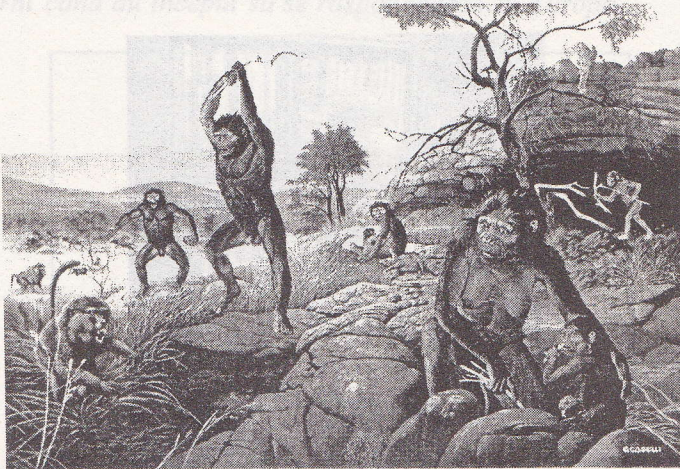

Fig.001 Așezarea din “Peștera Cioarei” de la Borșteni, județul Gorj, datată cu carbon radioactiv, se dovedește a fi fost locuită acum 47.550 ani.

Despre acești strămoși îndepărtați sigur că nu putem spune prea multe azi. Recent, cea mai veche fosilă a omului modern a fost găsită tot în spațiul carpato-dunărean, mărturie a locului de leagăn al civilizației umane.

Maxilarul unui om al peșterilor care a trăit pe teritoriul României de astăzi este cea mai veche fosilă a primului umanoid modern găsită în Europa.

Fig.002 Maxilarul unui om al peșterilor care a trăit pe teritoriul României de astăzi este cea mai veche fosilă a primului umanoid modern găsită în Europa.

Având trăsături primitive și o structură a dinților specială, mandibula acestuia suportă ideea că locuitorii acestei zone ar fi apărut prin încrucișarea Neandertalezilor cu Cromanionii. Maxilarul, găsit în sud-vestul Munților Carpați ai României, a fost datat cu carbon radioactiv atribuindu-i-se o vechime de 34.000 - 36.000 de ani, după cum afirmă distinsul profesor Erik Thrincaus de la Washington University din St. Louis, cel care a condus acest studiu.

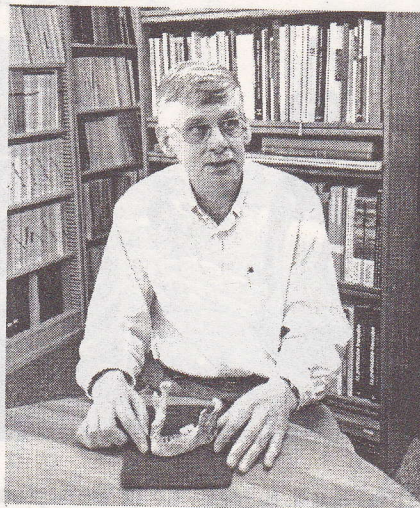

Fig.003 Profesorul Thrincaus

Datarea științifică îl definește acum pe acest ION - așa cum a fost numită relicva umană de către cercetătorii români – drept cel mai vechi specimen al omului modern din Europa. În raportul publicat în *Procedurile Academiei Naționale de Științe*, profesorul Trinkaus și colegii lui au subliniat ideea că ION „furnizează perspective inedite asupra apariției și evoluției primilor umanoizi moderni în nord-vestul Vechii Lumi”.

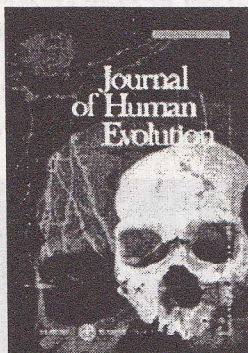

Fig.004 "Jurnalul Evoluției Umane" menționează maxilarul găsit în anul 2.002 în Peștera cu Oase din sud-vestul României ca fiind cea mai veche fosilă umană modernă.

Maxilarul a fost găsit în anul 2.002 în Peștera cu Oase din sud- vestul României și este cea mai veche fosilă umană modernă care a fost vreodată datată direct. Distinsul profesor universitar declară cu totală convingere: "*Luat în totalitate, acest material este primul care documentează în mod sigur cum arătau oamenii moderni când au început să se răspândească în Europa*".

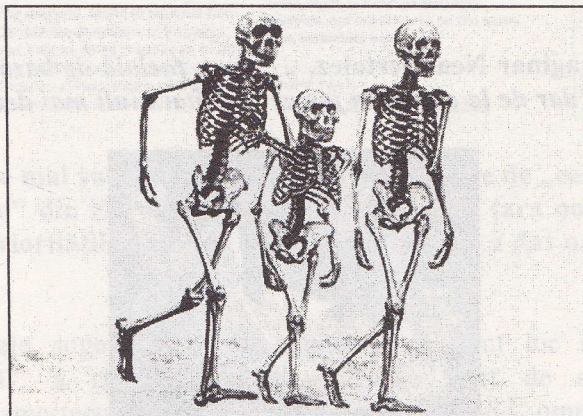

Fig.005 În această unică lume cunoscută omenirii, totul are o origine, o naștere, începând cu acel Big-Bang de la care materia, în toate manifestările ei spectaculoase, a devenit existență evolutivă.

De-a lungul timpului, numeroase și, de multe ori, controversate teorii despre procesul fascinant care a dus la apariția Omului pe pământ au făcut obiectul cercetărilor asidue ale istoricilor, arheologilor, filosofilor, ale acelor care nu s-au mulțumit doar să constate, dar să se și întrebe: unde, când, cum, de ce? Inteligența umană nu poate fi încorsetată în scheme, în legi rigide, căci adevărul, bazat pe dovezi, iese întotdeauna la iveală.

În excursul nostru istoric, vom trece în revistă câteva teorii care ni se par cele mai rezonabile privind formarea și evoluția celei mai uluitoare ființe de pe pământ: Omul!

„Deși îi numim « moderni », ei nu sunt complet moderni în sensul în care noi ne gândim la oamenii care trăiesc azi”, a adăugat profesorul Thrinkaus.

Fig.006 Un imaginar Neandertalez. „Forma facială de bază ar fi fost ca a noastră, dar de la obraji în jos ar fi arătat mult mai dezvoltăți.”

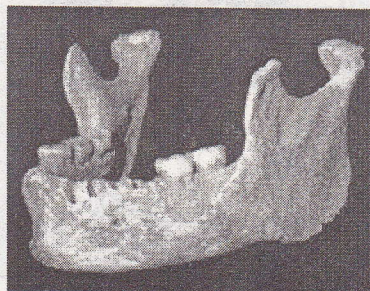
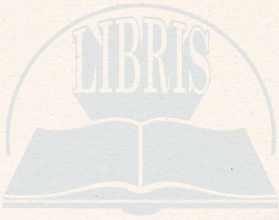
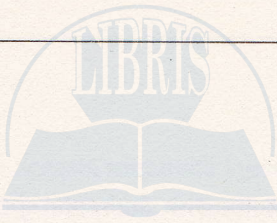

Fig.007 Maxilarul, găsit pe teritoriul nostru, ar demonstra că primii umanoizi moderni ar fi o încrucișare între Neandertalezi și Cromanioni.

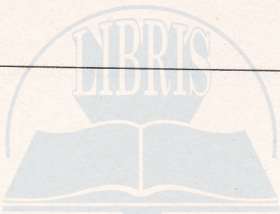
CĂLĂTORIE ÎN DACIA, ȚARA ZEILOR

3 iunie 1998

Legendele sunt un izvor permanent de cunoaștere a vieții și a credinței populare din timpuri străvechi.

O călătorie de cercetare, la fața locului, a trecutului îndepărtat al patriei mele – mareața Dacie – mi-a adus revelații uluitoare pe care sufletul meu însetat de adevăr și dreptate le-a primit cu recunoștință și infinită mândrie.

Marele Zeu, zeul suprem al celor văzute și nevăzute, și-a îndreptat privirea atotputernică spre Pământ și a decis că este timpul să creeze ființe umane care să se bucure de frumusețile și bogățiile terestre. Prin respirația sa divină, el a creat, întâi și întâi, șapte zei, Zeii Genezei.

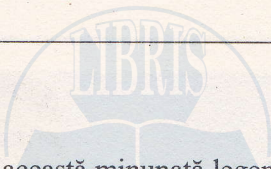
Conducătorul lor era **Daksha**, potrivit unei vechi legende din cultura vedică. După ce a cercetat cu atenție întregul Pământ, Daksha a găsit, în sfârșit, cel mai frumos loc unde munți mândri, acoperiți de zăpezi, sărută înaltul albastru al cerurilor și își desfată privirea pe întinsul dealurilor blânde, pe văile și râurile argintii ce se unesc și formează un imens și limpede ochi de ape. Aici și numai aici Geneza putea să înceapă.

Daksha era exaltat și fericit: găsise raiul pe pământ, găsise cel mai potrivit loc pentru Aleșii Lumii. Ca atare, și-a început munca de creație. În timpul nopții, a populat Locul Sfânt cu primii 10.000 de fii, fiii lui iubiți, "aleșii lumii" (*The chosen people*), care vor ajunge să stăpânească lumea.

În timpul zilei, cei șapte zei - zeii primordialii ai genezei - au continuat să populeze Pământul cu tot felul de animale, astfel că diversitatea lor începu să coloreze pământul și să-i dea o viață trepidantă cum niciodată nu mai fusese.

Lucrarea zeiască era aproape terminată. Ceea ce lipsea era miracolul prin care fiii lui urmau să se înmulțească și să stăpânească în pace pământul. După o clipă de gândire, Daksha a găsit soluția perpetuării infinite: a creat Femeia. Apoi, în timp, el a descoperi și Secretul Uitat. Acum, aleșii lui Daksha erau aleșii lumii și el i-a numit **Daci**.

Daksha va rămâne cunoscut în mitologia vedică (cea mai veche mitologie din lume) ca zeu al genezei și al perpetuării infinite. Fiii lui iubiți, **Dacii, vor stăpâni Pământul**.

Cu această minunată legendă în minte, m-am hotărât să vizitez *Dacia, Țara Zeilor*, acolo, la ea acasă, în inima ei, în Munții Surya-nului, Surya fiind Zeul Soarelui la vechii Vedici Carpato-Danubieni (strămoșii dumneavoastră și ai mei deopotrivă). M-am hotărât să merg la Sarmi-Seget-Usa (în sanscrita clasică însemnând „eu mă grăbesc să curg”), capitala strămoșilor noștri și a strămoșilor strămoșilor strămoșilor noștri, acei Carpato-danubieni care au dat lumii o cultură unică, o istorie eroică și un popor nemuritor, Poporul Daco-român.

Așa că în **3 iunie 1998**, din New York, urc la bordul companiei române de zbor TAROM și în ziua următoare sunt pe aeroportul București-Otopeni unde sunt întâmpinat de oameni dragi sufletului meu: Andy, fiul meu, student la Facultatea de Stomatologie din București, prietenul meu "din botoșei", Dan Dima, avocat, o bună prietenă, Cristina Cutuș, și Tanța Popescu, ziaristă cu o personalitate formidabilă, care m-a făcut de multe ori să simt ce înseamnă să ai un prieten la nevoie.

Bucureștiul, orașul-capitală al României de azi, mi s-a părut mult schimbat în bine, curat, frumos, cu mici restaurante, cu mâncăruri gustoase (ca cel de pe Podul Știrbei, recomandat mie de Rudy Klekner în New York), ale căror prețuri sunt cu o treime mai mici față de Mc Donald's - ul din New York. Petrec în București trei zile, timp în care îmi revăd rude și prieteni.

Suntem deja un grup de patru persoane care am hotărât de mai bine de un an să ne ducem acolo, în Țara Soarelui, la poalele Munților Surya-nului. Cu ajutorul Tanței, am închiriat o mașină, un Ford de nouă persoane, albastru la culoare și foarte confortabil. Așa că, pregătit din toate punctele de vedere, dar mai ales sufletește, în **7 iunie '98**, într-o dimineață frumoasă și însorită, m-am introdus bucuros în acel Ford albastru și...la drum.

Am început să-mi strâng tovarășii de călătorie: primul pe care l-am luat de acasă a fost Dan Dima. Pe el îl cunosc de când aveam șapte ani și de atunci suntem prieteni. Dan lucrează ca avocat pentru o firmă comercială în București. Este înalt de 1,85 metri, blond, cu ceva fire argintii, cu ochi albaștri. Un tip robust, sportiv și plăcut.

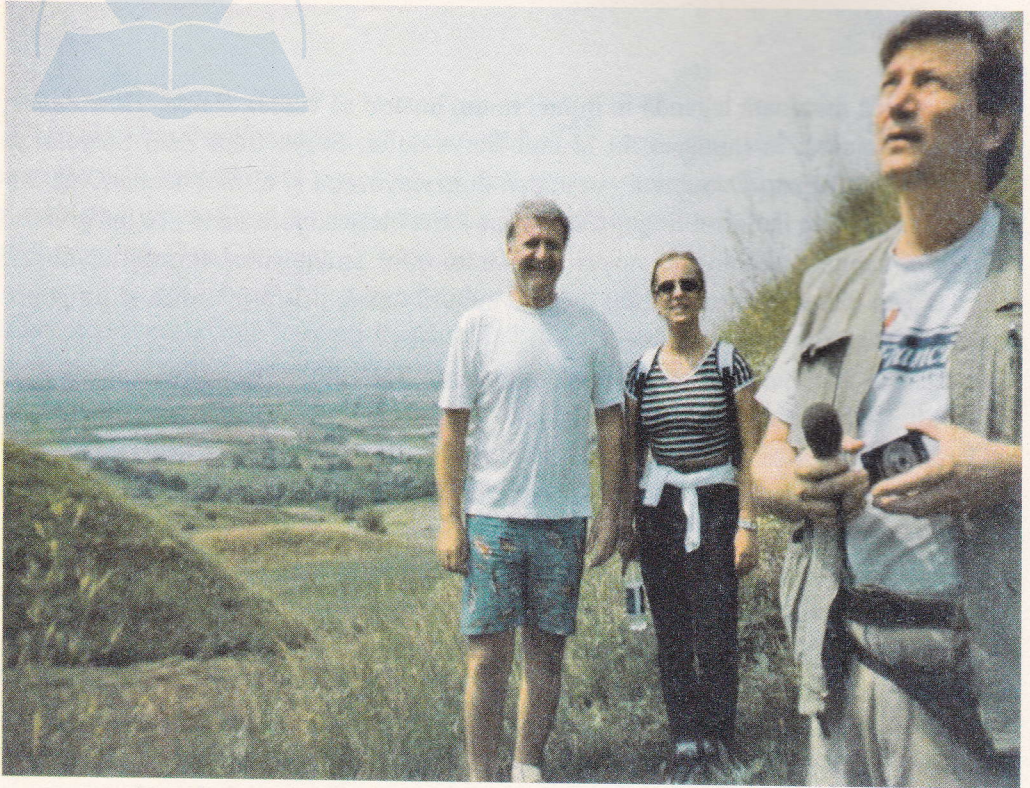

Fig. 1. De la stânga la dreapta Dan Dima, Cristina Cutuș și eu.

De la Dan am plecat spre Costel Enciu, cu care am făcut armata prin anii 1964 și cu care am rămas bun prieten. Azi, Costel este pensionar și, având destul timp liber, s-a decis să ne însoțească. Costel este un tip liniștit, căruia îi place mult să citească tot felul de cărți de aventuri. Are nu mai mult de 1,75 metri, ceva burtică, chelie și o mustață nelipsită oricărei persoane mai puțin norocoase din punct de vedere al „podoabei capilare”. Este un tip jovial și plăcut, cu care am petrecut multe vacanțe. El a reușit să-și recupereze, pe strada Orzari 15, din București, o curte imensă cu 6-7 căsuțe naționalizate (corect spus, furate) de fostul regim comunist, dar chiriașii refuză să-i plătească chirie pentru că nu vor "să-l îmbogățească pe domnu' Enciu" și pentru că nu există nicio lege care să-i oblige să o facă! Ciudată guvernare mai are și această țară! (Trebuie să specific, pentru cine nu știe, că și în America un chiriaș poate locui luni și luni de zile fără să plătească nimic proprietarului, iar acesta, proprietarul, este obligat să-i dea, în tot acest timp, apa, căldura și lumina, gratuit).

Plec cu Dan și cu Costel spre Munții Orăștiei, în marea aventură de explorare a preistoriei daco-românilor. Costel, ca de obicei, s-a mișcat mai încet și, până să reușesc să-l scot pe el afară, până să vină și Dan...

Fig. 2. Costel Enciu, eu și colonelul Nicolae Mereuță (Colea, așa cum îi spun prietenii din Chișinău) împotmoliți pe drumul spre Sarmisegetusa.

- Eu mă mișc încet?, se arată Costel intrigat. În cinci minute am fost gata...n-a durat mai mult de cinci minute. Cu siguranță!

Între timp, Dan a avut o idee bună, după ce, în fugă, a încărcat în mașină o butelie:

- Hai s-o luăm mai spre vest, drumul este mai bun și pot să las și eu butelia asta la Cheia, unde-i fata mea în vacanță la bunici.

În mod normal, după cum stabilisem în ajunul plecării, noi trebuia s-o luăm spre Pitești, Râmnicu Vâlcea, Sibiu și, lângă Alba Iulia, să ne întoarcem spre vest, ca să ajungem la Orăștie.

După ce am trecut de Otopeni, de Balotești și de Săftica, ne-am oprit într-un loc anume și am luat piersici și pepeni ale căror gust și aromă numai în țara natală le poți savura.

Veseli și încrezători ne continuăm drumul. Priveliștea spre Cheia, trebuie să recunosc, este neasemuită. Șoseaua este proaspăt asfaltată iar pomii și verdeța care acoperă dealurile îți insuflă un sentiment de liniște. Spre nemulțumirea lui Dan, am trecut prea repede prin Cheia, am lăsat, totuși, butelia la socrii acestuia și ne-am reluat drumul spre vest.

Pe la ora 6 după-amiază am ajuns în Orăștie, oraș micuț și curat, puțin ciudat construit, cu case și locuri a căror vechime se pierde undeva departe în timp. Am găsit cu ușurință hotelul (neexistând decât două) indicat de prietenul Tudor Panțîru, judecător la Curtea Europeană de la Strasbourg.

Pe Tudor l-am întâlnit prima oară în New York, prin anul 1991, când a fost numit ambasador al noii republici Moldova la Națiunile Unite. El a fost, este și va rămâne un român mai bun decât mulți alții care s-au născut pe teritoriul actual al României.

Tudor are cam 1,85 metri înălțime, este brunet, are o frunte lată, niște ochi căprui care emană hotărâre, ochi ascunși în spatele unor ochelari fumurii. Este un om pe cuvântul căruia te poți bizui, un prieten adevărat, un om corect și care, în ciuda seriozității aparente, este o persoană cu foarte mult umor.

Fiind buni prieteni, l-am "îndoctrinat" la New York cu adevărata istorie a poporului daco-român și mă mândresc să recunosc că Tudor s-a dovedit un elev deosebit de receptiv. Cu el discutam până noaptea târziu despre preistoria poporului nostru, acolo, la New York, iar când am început să fac publică această fascinantă istorie, el a fost unul dintre primii mei cititori și critici. Deși el a plecat la Strasbourg, am continuat să ținem legătura. L-am vizitat în Moldova, în urmă cu un an, și atunci am decis de comun acord să petrecem împreună această vacanță, a anului 1998, în Dacia, Țara Zeilor. El urmează să sosească de la Chișinău, cu Andrei Vartic.

Noi, ceilalți, sosind primii, am hotărât să plecăm "în recunoaștere". Spre bucuria noastră, am găsit un restaurant, „Șura”, cu mâncăruri românești excelent gătite, la prețuri mai mult decât convenabile. Am prins între timp și o mică ploaie, care a făcut ca aerul să fie și mai curat.

Seara târziu, la Orăștie, au sosit Tudor, Andrei Vartic cu nepotul Ruslan și colonelul Niculae Mereuță (Colea, așa cum îi spun prietenii din Chișinău). Devenisem o adevărată echipă care urma să plece la drum în dimineața următoare.